

minister!) Ja, tidligere eller nuværende, han bliver det nok en Gang igen. Man erindrer, hvilken Munterhed det vakte, da Alberti søgte at give en Skildring af, hvorledes det vilde gaa til paa Vridsløse, hvis jeg kom derind som Gæst, hvilket Halløj der vilde blive, og det, som Fangerne derude trængte til, sagde han — og det var maaske med Tanken henvendt paa en Skæbne, der kunde vente ham selv —, det var Ro og Fred, Fred og Ro og ikke Sabroesk Rabalder. Det gjorde en meget stærk Virkning i Reformpartiet, man morede sig meget over den Tale. Men jeg har nu aldrig kunnet forstaa, hvorfor jeg ikke har kunnet komme ind paa Vridsløse og bese Anstalten. Jeg vilde gerne derud. Nu er det ganske vist ikke saa nødvendigt som den Gang, men jeg forstaaer ikke, hvorfor en Rigsdagsmand skal spørge en Justitsminister om Lov dertil. Jeg tænkte forleden, da jeg overvejede hele dette Spørgsmaal, paa at rette en telegrafisk Henvendelse til den nuværende højtærede Justitsminister med Anmodning om at faa Lov til at se Vridsløse. Men saa tænkte jeg: Det er dog egentlig latterligt, hvorfor skal du som Rigsdagsmand anmode Justitsministeren om det, det burde du have Lov til. Og saa tænkte jeg: Nu maa du benytte Lejligheden under Finanslovbehandlingen til at rette den Anmodning til den højtærede Justitsminister, at Rigsdagsmænd maa faa Lejlighed til at bese de offentlige Institutioner, der sortere under Bevillingsmyndigheden. Hvorfor skal en Rigsdagsmand ikke have Lov til at bese f. Eks. en Sindsygeanstalt, en Aandssvageanstalt, en Straffeanstalt? Hvorfor skal det være afhængigt af en tilfældig Justitsminister? Jeg tvivler ikke om, at den nuværende højtærede Justitsminister vil give Adgang for enhver, uanset hvilken Partigruppe han tilhører. Men det var ingen Skade til, om Rigsdagsmænd fik Adgang til i nogen Grad at øve Kontrol med alle de offentlige Institutioner. Derfor vil jeg bede ikke blot den højtærede Justitsminister, men ogsaa de andre Ministre, tage under Overvejelse at give hvert Medlem af Rigsdagen et Kort, der giver ham Ret til, selvfølgelig under Ledsagelse af vedkommende Inspektører eller Embedsmænd, at bese de offentlige Institutioner og erkyndige sig om, i hvilken Tilstand de ere. Jeg synes, det vilde være ret og rimeligt, og det er ogsaa min Tro, at baade den højtærede Justitsminister og de øvrige Ministre ville finde det ret og rimeligt.

Et andet Forhold vedrørende vore Fængsler synes jeg ogsaa er en Anklage mod Overfængselsinspektøren og tillige mod vore Straffedommere. Det er det store Antal af halvt eller helt sindssyge Mennesker, der findes paa vore Straffeanstalter. Hvis man gaar Beretningerne fra vore Straffeanstalter, Vridsløse, Christianshavn og Horsens, igennem, vil man se en Række Meddelelser om sindssyge og abnorme Personer, som have været paa Straffeanstalter. Jeg skal ikke optage Tiden med at oplæse disse enkelte Meddelelser, og det vilde endda heller ikke være udtømmende, for der er mange andre end dem, der betegnes som helt sindssyge, der ere abnorme. Jeg har haft Lejlighed til at tale med Overretssagfører Fussing, som i 4 Maaneder har været Sekretær paa Vridsløse, og han siger, at der er særdeles mange paa vore Straffeanstalter, som ere psykisk defekte og helt sindssyge. Det bør ikke være Tilfældet. Der hensidder desuden i vore Fængsler ikke faa Personer, som ere dømt til at tages i Forvaring af det offentlige, og det er sindssyge, i enkelte Tilfælde uhelebredeligt sindssyge Personer. Det er urigtigt. Det er Synd, at de skulle behandles som Voldsforbrydere og maaske have Udsigt til at henleve hele deres Liv indenfor Straffeanstaltens Mure. Jeg havde Lejlighed til i Anledning af en Meddelelse, der blev tildelt mig, at besøge Vestre Fængsel. Det vil sige, jeg fik ikke Lov til at se vedkommende Person eller tale med ham, men jeg fik Lejlighed til at erkyndige mig om, hvorvidt det var rigtigt, at det var den vedkommende Person, som var dømt til at tages i Forvaring af det offentlige, fordi han er farlig. Han tror nemlig, at Vicepolitidirektør Christensen i København vilde forgifte hans Mad og tage ham af Dage, og derfor truede han med, at han vilde skyde ham. Om han nu ogsaa vil gøre det, ved man jo ikke. Han er saa af det offentlige anbragt i Vestre Fængsel. Hans fattige Hustru bor paa Nørrebro paa en Kvist med 3 ukonfirmerede Børn og tjener ugentlig 7—8 Kr. Men af disse 7—8 Kr., som ikke ere tilstrækkelige til hende og hendes Børn, maa hun ofre 1½—2 Kr. til Ekstraforplejning til sin Mand paa Straffeanstalten. Man kan kun respektere den Følelse hos Hustruen, at hun ikke vil, at hendes Mand skal sidde paa sædvanlig Fangekost. Han har ikke Raad til selv at skaffe sig Ekstraforplejning, og saa vil hun af de fattige Skillinger, hun tjener ved sit Arbejde, ofre de 1½—2 Kr. til